

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 35466-03-21 מדינת ישראל נ' שטיינברג(עציר)

לפני כבוד השופט שמאי בקר

המאשימה

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד רינת יצחקי,
תביעות תל אביב

נגד

הנאשמים

גנאדי שטיינברג (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד עדן פוליטקין,
סנגוריה ציבורית

ג ז ר ד ין

השתלשלות העניינים העובדתית

1. הנאשם גנאדי שטיינברג (להלן: שטיינברג, או הנאשם) הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן, בכך שעבר עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), תקיפה חבלנית בבת זוג, לפי סעיף 382 (ג) לאותו החוק, ובעבירה של תקיפה רגילה (ללא חבלה) של אותה בת הזוג, לפי סעיף 382 (ב) לאותו החוק.

2. על פי עובדות כתב האישום, בחלק הכללי, במועדים הרלוונטיים לכתב האישום היו הנאשם והגב' ילנה פיליפנקו (להלן: ילנה, או המתלוננת) בני זוג, והתגוררו יחדיו בדירתם; ילנה היא תיירת בישראל, בעלת אשרה שהייה בארץ עד יום 5.8.2021.

על פי עובדות האישום הראשון, ביום 9.3.2021 בסמוך לשעה 01:00, ישנה ילנה בדירה, במיטתה; הנאשם "הגיע למיטה, התקרב למתלוננת. המתלוננת שישנה אותה העת התעוררה משנתה ואמרה לנאשם שילך לישון, ואז אחז הנאשם בידה של המתלוננת ובידו השנייה משך בשיערה, והחל למשוך אותה משיערה מחוץ למיטה לסלון הבית שהיא על הרגליים".

מיד לאחר מכן, כך כתב האישום, "אמר הנאשם למתלוננת שתצא מהבית, והמתלוננת סירבה, והתיישבה על הספה שבסלון"; בתגובה, הנאשם "הכה באגרופיו, מספר פעמים בפניה ובראשה", וקילל אותה – "זונה".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 35466-03-21 מדינת ישראל נ'
שטיינברג(עציר)

הנאשם המשיך להכות את ילנה באגרופיו בפניה ובראשה, ובתוך כך דרש ממנה להשיב לידו טבעת שענדה; ילנה החלה להוציא את הטבעת מאצבעה, ואז, בעוד הנאשם במטבח, הוא נטל סכין מטבח, התקרב עמו אליה למרחק של מטר, ואיים עליה כך: "עכשיו אני אעזור לך להוציא את הטבעת אני אוציא לך יחד עם הסכין... אני אחתוך את האצבע יחד עם הטבעת". כתב האישום מספר עוד, כי לאחר שילנה הורידה את הטבעת מאצבעה, זרק הנאשם את הסכין במקום (כך במקור).

כתב האישום ממשיך ומתאר כי לאחר קבלת הטבעת - "דרש הנאשם מהמתלוננת לצאת מהדירה, והמתלוננת נכנסה לחדר השינה על מנת להתלבש ולעזוב את הדירה, והנאשם הלך אחריה"; הנאשם המשיך לקלל את ילנה, והיא נגשה לדלת הדירה על מנת לצאת ממנה; הנאשם חסם את דרכה ואמר לה: "עכשיו תביאי את הטלפון".

כתב האישום מספר כי ילנה סירבה למסור לנאשם את הטלפון הנייד שלה, ואז "החל הנאשם לתקוף אותה בכך שהכה באגרופיו מספר פעמים, בצלעותיה, בבטנה, בצידי מרכז גופה, וזאת כשהיא מבקשת ממנו לחדול מלהכותה"; בעקבות התקיפה "החלה המתלוננת לדמם דימום רב באפה ופניה".

על פי כתב האישום לא הרפה הנאשם, והוא אמר לילנה כי אם לא תמסור לו את הטלפון הנייד שלה, היא לא תצא מהדירה.

נוכח הדם הרב שניגר מאפה ופניה של ילנה, ניגשה היא לחדר האמבטיה על מנת לשטוף את פניה; הנאשם עמד "בדלת חדר האמבטיה", וצעק עליה: "את כלבה את שוטפת את עצמך יותר מידי". כתב האישום ממשיך ומתאר כי - "מיד ובסמוך לאמור, אחז הנאשם בשיערה של המתלוננת והחל למשוך אותה מהשיער לסלון... הוא דחף אותה על הספה, והיא נפלה עליה; "אז הכה הנאשם את המתלוננת והיא דיממה, והספה שעליה שכבה באותה העת הוכתמה בכתמי דמה".

ילנה החלה לזעוק לעזרה, והנאשם איים עליה: "תשתקי אל תצעקי... אף אחד לא יעזור לך כי את כלום ואני אחתוך אותך לחלקים ואני אוציא אותך מפה ואף אחד לא יחפש אותך". באותן הנסיבות, ילנה "החלה לקרא קריאות 'הצילו'; אז, הנאשם דחף אותה והיא נפלה ארצה. מיד ובסמוך לאמור, הנאשם הכה את המתלוננת, ששכבה על הרצפה, באגרופיו, בכל חלקי גופה וברגליה, והיא דיממה".

הנאשם לא עצר, בהמשיכו לדרוש מילנה את הטלפון הנייד שלה, תוך שאיים עליה כך: "מפה את לא תצאי חיה".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 35466-03-21 מדינת ישראל נ' שטיינברג(עציר)

ילנה התיישבה על הספה בדירה. הנאשם נטל מקל מעץ (מקל של מגב רצפה) "וודרש ממנה את הטלפון הנייד" שלה, ואיים עליה כך: "אם לא תביאי עכשיו את הפלאפון אני עם המגב אשבור לך את כל הראש". אמר ועשה: הנאשם הכה את המתלוננת "בכל חלקי גופה עמו (עם המקל, ש.ב) עד שהמקל נשבר לחלקים".

אז אמר הנאשם למתלוננת: "את לא הבנת, יש עוד מגב", ניגש לחדר האמבטיה, ונטל משם מקל עץ נוסף שהיה שייך למגב אחר.

ילנה נגשה לחלון, פתחה אותו והחלה לזעוק לעזרה. על פי כתב האישום - "מיד ובסמוך לאמור, ניגש הנאשם למתלוננת, דחף אותה על הרצפה, והחל להכותה כשהיא שוכבת על הרצפה בכך שהכה באגרופיו בראשה ופניה, ובעט שתי בעיטות בבטנה".

ילנה שכבה על רצפת הדירה ובכתה. הנאשם התיישב על הספה המוכתמת בדמה של ילנה, ושחל כך: "תראי מה עשית לספה... הספה יותר יקרה ממך". אז, קם הנאשם, נטל סמרטוט רצפה, השליכו לעבר המתלוננת, ואמר לה: "תקומי זבל תראי מה עשית, את לכלכת הכל קומי ותנקי כל זה. עוד אמר הנאשם למתלוננת שמצידו היא תמות".

כתב האישום מתאר כי "מיד ובסמוך לאמור, ניגש הנאשם אל ילנה, אחז בשיערה והחל להטיח את ראשה ברצפה תוך שהיא צועקת. הנאשם הכה בראשה של המתלוננת תוך שהוא אומר לה 'לא לצעוק לנקות'".

ילנה קמה מהרצפה, והחלה לנקות את פניה עם מגבת; "באותן הנסיבות, בסמוך לשעה 02:42, משהגיעו שוטרים לפתח הדירה, אמרה המתלוננת לנאשם כי הכל נגמר. ואז, ניגש הנאשם למתלוננת והכה שתי מכות אגרופ בראשה, וזאת בזמן שהשוטרים דופקים בדלת הכניסה לדירה".

על פי כתב האישום, "בעקבות תקיפת הנאשם את המתלוננת כמתואר לעיל, אשר התרחשה ברציפות בין השעות 01:00 – 02:42" היא פונתה לבית חולים, ונזקקה לטיפול רפואי; נגרמו לה החבלות הבאות: ציסטות בסינוס מקסילרי ימני, המטומות תת עוריות שטחיות בלחי שמאל, במצח ופארינזלית, סטייה קשה של מחיצת האף ימינה, שקדי המוחון בגובה של פורמן מגנום, הידקקות של עצב הראייה השמאלי ביחס לצד הימני חשד לאטרופיה, סימני חבלה בעפעפיים של הלחמית דימום תת לחמית יותר טמפורלי, שטף דם קטן דסטלי באמה השמאלית".

3. על פי עובדות האישום השני, כשלושה חודשים ומחצה לפני האירוע מושא האישום העיקרי, הראשון, ביום 18.12.2020, בסמוך לשעה 22:00, בדירת בני הזוג, על רקע קנאת הנאשם לילנה,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 35466-03-21 מדינת ישראל נ'
שטיינברג(עציר)

רכן הראשון מעליה, כאשר היא יושבת על הספה, והחל לקלל אותה; בהמשך, הכה את ילנה במכת אגרוף לפניו.

4. בדיון שהתקיים ביום 8.12.2021, הודה הנאשם במסגרת הסדר טיעון בכתב האישום המתוקן, והורשע בעבירות כמפורט לעיל; לא היתה הסכמה בין הצדדים לעניין לעונש.

5. עוד בדיון זה, העידה ילנה, כקורבן עבירה, לפני הטיעונים לעונש, כך:

"אני לא יכולה להכריע על עונשו כי כאן אדוני בעצם מכריע. עבורי עד עצם היום הזה זו דרמה ענקית של חיי, והיא איתי עד עצם היום הזה. אני מפחדת עד עכשיו כי גם היו איומים... בזה אני אסיים.

אני בארץ 3 שנים. באתי מרוסיה. לפני כן עבדתי וכעת אני לא עובדת. אני עוד מעט עוזבת חזרה לרוסיה (לאחר שבית המשפט מסביר למתלוננת שהוא איננו גורם ממשלתי או משרד הפנים או רשות ההגירה) - כל עוד שאני כאן בארץ אני לא יודעת עד מתי אני אשאר כאן אני אשאר. אני רוצה להישאר. התובעת שואלת אותי לגבי העונש – אין לי מה להגיד לגבי העונש".

6. ביום 4.1.2022 טענו הצדדים לעונש.

7. התביעה הגישה לבית המשפט, במסגרת ראיותיה לעונש, תמונות בהן תועדו החבלות שנגרמו למתלוננת (תע/1), ומסמכים רפואיים שסקרו את הפגיעות הפיזיות שנגרמו לה כתוצאה ממעשיו של הנאשם (תע/2).

המאשימה ביקשה מבית המשפט לקבוע כי מתחם העונש ההולם, ביחס לכל העבירות מושא כתב האישום, נע בין שנתיים וחצי שנות מאסר בפועל, ועד 4 שנות מאסר. התביעה ביקשה למקם את עונשו של הנאשם "בשליש העליון של החלק התחתון", ולגזור עליו 3 שנות מאסר; עוד ביקשה התביעה לפסוק פיצוי "משמעותי" למתלוננת, שלא יפחת מ-25,000 ₪.

התביעה עמדה בטיעוניה על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם, שהם שמירה על כבודה של המתלוננת, שלמות גופה, שלוותה, האוטונומיה שלה על גופה, ותחושת בטחונה. התביעה הוסיפה כי לשיטתה "הערכים מתעצמים" בעבירות שמבוצעות בתוך התא המשפחתי.

התובעת הפנתה את בית המשפט לנסיבות האירוע מושא האישום הראשון, וטענה כי "אפשר רק לדמיין מה עבר על המתלוננת באותו הלילה במשך שעות... הוא תוקף אותה שוב ושוב... מאיים עליה משפיל אותה, מתייחס אליה כאילו היתה חפץ בלי רגשות".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 35466-03-21 מדינת ישראל נ'
שטיינברג(עציר)

התובעת, עוה"ד רינת יצחקי, הוסיפה כי לא היה מדובר באירוע חד פעמי, אלא כשלושה חודשים עובר לכך (במסגרת המתואר באישום השני) – הלם הנאשם באגרוף בפניה של המתלוננת; על כן, לטענת התובעת, מעשיו מלמדים על הסלמה.

התביעה עמדה על הנזק שנגרם למתלוננת כתוצאה ממעשיו של הנאשם, והוסיפה כי "אפשר רק לדמיין" את פוטנציאל הנזק נוכח החבלות הרבות שנגרמו למתלוננת.

התביעה הגישה פסיקה על מנת לתמוך בעתירתה העונשית, וביקשה מבית המשפט ללמוד היקש ולאבחן את הקביעות שם, ליישמן ולהתאימן למקרה דנא.

התובעת טענה כי שיקולי הרתעה הובילו אותה לבקש מבית המשפט למקם את עונשו של הנאשם "בשליש העליון של הרף התחתון" במתחם הענישה.

8. ההגנה בטיעוניה עתרה אף היא לקבוע מתחם ענישה אחד לכל העבירות מושא כתב האישום, וטענה כי הוא צריך לנוע בין 12 חודשי מאסר בפועל, ולא להאמיר מעל 24 חודשים, ואזי ביקשה למקם את עונשו של הנאשם ברף התחתון של המתחם.

ההגנה, באמצעות עוה"ד עדן פוליטקין, לא חלקה על הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם במעשיו, וטענה כי מדובר בפגיעה ברף בינוני. ההגנה הוסיפה כי לא קדם תכנון מוקדם לעבירות שבוצעו על ידי הנאשם.

ביחס לנזק שנגרם למתלוננת טענה הסנגורית, כי "התקיפה לא הותירה בה נזקים פיזיים לטווח ארוך", וכן כי - "אי אפשר להתייחס ברמה כזו של נזק פוטנציאלי, מה יכול היה להיגרם שכן לא הוגשה חוות דעת. כך שנשארים עם נזק שקיים אבל לא נזק פיזי לטווח ארוך לעומת מקרים אחרים חמורים יותר". אשר לנזק הנפשי שנגרם למתלוננת, טענה ההגנה כי "לא מדובר בנזק ברמה גבוהה".

ההגנה טענה כי נסיבות חייו של הנאשם הן קשות; הוא "אדם בודד בישראל, ללא תמיכה או סיוע". הסנגורית התייחסה לקורותיו של הנאשם, וסיפרה כי אמו נפטרה כשהיה כבן 12, והוא גדל באוקראינה במסגרות מוסדיות. על פי ההגנה, הנאשם עלה לישראל בשנת 2002, שרת שירות צבאי מלא, ועבד כרתך במפעל באופן רציף, עד ליום מעצרו.

ההגנה עמדה על כך שהנאשם נעדר עבר פלילי, הודה בכתב האישום המתוקן, לקח אחריות על מעשיו, וחסך את עדותה של ילנה. עוד טענה ההגנה, כי הנאשם עצור בתיק דנא כ-10 חודשים, בתנאים שאינם קלים, וביתר שאת בימי נגיף הקורונה, שהשפעתו הרעה על תנאי המעצר ידועה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 35466-03-21 מדינת ישראל נ' שטיינברג(עציר)

9. הנאשם בדבריו ביחס לעונש אמר: "אני רוצה לומר, אבל אני רוצה שהמתרגמת תתרגם לי. מכל מה שנאמר כאן היום, זה היה חג 8.3, היתה מתנה, היו פרחים, וגם שתינו ביחד בקבוק וודקה. הכל בסדר ואני בא אחר כך לישון, זה בחורה בחוץ... שתינו בקבוק וודקה אחד, לאחר מכן עוד בקבוק וודקה, ואחרי כל זה הלכנו לישון. זה הכל. כאשר ביהמ"ש שואל אותי האם התמונות של המתלוננת שהוא מראה לי זה כתוצאה מוודקה – אני אומר שזה גם וודקה. זו מכה על הדלת..."

חשוב לציין, נוכח האמור לעיל, כי ההגנה לא ביקשה לחזור בה מהודיית הנאשם.

דיון והכרעה

מתחם העונש ההולם

10. הצדדים הסכימו, בטיעוניהם לעונש, כי כל העבירות מושא כתב האישום מגלמות אירוע אחד. ואכן, גישתם של הצדדים מתיישבת, לטעמי, עם יישום מבחן "הקשר ההדוק" שנקבע במסגרת ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014); על כן, יש לקבוע מתחם עונשי כולל לכלל העבירות בכתב האישום.

11. כאשר תקף הנאשם את ילנה ובמהלך התקיפה גם שבר את מקל המגב על גופה, הוא גם רמס - באותה איבחה - את הערכים המוגנים והמקודשים המדברים בשמירה על בטחונה של אשה, בת זוג, על שלמות גופה ונפשה, ועל החובה לשמור על כבודה.

על החומרה הייחודית של עבירות אלימות ואיומים בתוך המשפחה ראו, לדוגמא, את קביעת בית המשפט העליון במסגרת ע"פ 4875/11 מדינת ישראל נ' פלוני (26.1.2012) (להלן: עניין פלוני) שם קבע בית המשפט העליון:

"... על חומרת עבירות שכאלה בנסיבות זוגיות – משפחתיות, עמדנו בעבר:

'מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. (... יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם הגדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג...; (... לא אחת, קיימת תלות כלכלית ורגשית של בת הזוג המוכה בבן הזוג המכה, ותלות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה. גורמים אלה ואחרים בשילובם, משווים מימד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה'. (ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 11.10.2007)).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 35466-03-21 מדינת ישראל נ' שטיינברג(עציר)

...אין צורך להרחיב על ההשלכות הנפשיות מרחיקות הלכת של מעשי אלימות במשפחה, אשר במקרים רבים ממשיכות להשפיע על חייה של הקורבן לאורך זמן. כך, במקרה בו תקף אדם את זוגתו מספר פעמים, נקבע כי 'האלימות והאכזריות שנלוו למעשיו של המערער, הגם שלא גרמו לפגיעות קשות בגופה של המתלוננת, הצדיקו מלכתחילה התייחסות עונשית חמורה...'.¹

ובהמשך:

"...כידוע, המחוקק בחר להחמיר את העונשים בגין עבירות המבוצעות במסגרת התא המשפחתי ... להחמרה זו יש לתת משקל, ולשם כך לא די ברטוריקה שאינה מגובה בתוצאה אופרטיבית (ראו פירסט ואגמון-גונן, בעמוד 580). במקרים מן הסוג הנדון לפנינו, על בית המשפט להציב נורמה ברורה וחד משמעית, שלפיה אדם הנוטל לעצמו את החירות לנקוט בדרכי אלימות כלפי אשתו ישלם על מעשיו בשלילת חירותו (ראו ע"פ 4732/10 מדינת ישראל נ' פלוני (טרם פורסם, 2.1.2012))".¹

12. בית המשפט העליון עמד גם על חשיבות השמירה על כבוד המתלוננת; כך נקבע במסגרת ע"פ 5458/09 פלוני נ' מדינת ישראל (22.2.2010):

"...מה שנותר הוא פגום פלילית, מוסרית וערכית במידה רבה בגדרי כבוד האדם – השפלת הנשים המתלוננות, ופגיעה פיסית ונפשית בהן באופן מחפיר ומכוער. משיכת השיער וגזירתו, המכות והבעיטות, הכליאה, גזירת הבגדים, האיומים. האם באדם מן היישוב עסקינן, שכך יעשה בבנות זוגו? רוב דברים אך למותר, שכן הדברים נמצאים בבסיס האלמנטרי של כבוד הזולת בגדרי יחסי זוגיות קצרים או ממושכים, מה שמחמיר ומייחד אל מול עבירות פליליות אחרות באותם סעיפים. דברינו אינם "רטוריקה של כבוד", אלא זיהוי מציאות כואבת של אי כבוד המתבטא באלימות ובהשפלות (ראו גם אורית קמיר, שאלה של כבוד - ישראליות וכבוד האדם, תשס"ה-2004; א' קמיר, כבוד אדם וחווה (תשס"ז-2007); ע' פירסט ומ' אגמון-גונן, "המכונית שווה יותר? הענישה בעבירות אלימות נגד בנות זוג", עיונים במשפט, מגדר ופמיניזם (בעריכת ד' ברק-ארז, ש' יניסקי-רביד, י' ביטון, ד' פוגץ', א' מרגלית) (תשס"ז-2007), 545). על בתי המשפט ליתן לכך ביטוי, כדי שימלאו חובתם אל נכון. בית המשפט הוא שומר כבוד הבריות גם באכיפה הפלילית ועליו ליתן ביטוי, משקל וממד ערכי ליחס לזולת, ובמקרה דנא – לבנות זוג, ועל כן אין כל חומרה יתרה בעונש שהושת".

13. מידת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה דנא היא גבוהה.

ילנה סבלה מנחת זרועו של הנאשם באישון לילה, עת העיר אותה הנאשם משנתה, ללא כל

¹ ההדגשות כאן, ובכל מקום אחר בגזר הדין - אינן במקור, ש.ב.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 35466-03-21 מדינת ישראל נ' שטיינברג(עציר)

"פרובוקציה"². הנאשם תקף את ילנה, שוב ושוב, ללא פשר או הרף, משך כשעתיים, באלימות קשה, באגרופיו, במקל, בהטיחו את ראשה הרצפה, והוסיף חטא על פשע בכך שהשפילה בהכריחו אותה לנקות את הדם שהגירה, ואף איים עליה בסכין, "לזרזה" להסיר טבעת מאצבעה, ואף על חייה איים, כאשר הבטיח כי יבתר את גופתה ויעלימנה.

לטעמי, חומרה מיוחדת גלומה באיומיו של הנאשם כלפי ילנה; כאשר האחרונה ניסתה לזעוק לעזרה אמר לה הנאשם כי **איש לא יחפש אותה**, לאחר ש"יחתוך אותה לחלקים"; איום זה משקף את השליטה שהיתה לנאשם על המתלוננת, בכך שהוא ידע כי היא גלמודה בארץ, מעמדה החוקי בישראל הוא זמני, והיא תלויה רק בו.

גל האלימות ששטף את ילנה היה כה קשה ומקומם, לא רק מפני שהאלימות התפרצה סתם כך, עת ישנה בכלל (!), ללא "מניע" או סיבה נראית לעין, אלא שגם במהלכה, משך למעלה מ 100 דקות של אימה ודם, לא היתה כל דרך לעצור את השטף: הנאשם דרש לקבל הטבעת – קיבל, אך המשיך; דרש שילנה תצא מהדירה – אך כששמה פעמיה החוצה כמצוותו, הוא חסם את דרכה והמשיך להתעלל בה, ושוב ושוב, ועוד ועוד. רוצה לומר: לא היתה כל דרך להפסיק את דעתו של הגבר האלים הזה. גם כשילנה עשתה כפי שפקד – ניתך עליה ברד של מכות, חרפות ואיומים.

גם כאשר שבר הנאשם את מקל המגב על גופה של ילנה, הוא לא בא על סיפוקו, תוך שהוא מציין, באכזריות ממש, כי "אם לא הבנת, יש עוד מגב".

על רמת הסאדיזם בה נהג הנאשם בילנה ניתן ללמוד גם מן ה"פינאלה" למעשיו: אפילו כאשר היו השוטרים על מפתן דלתם של בני הזוג, עמדו בדלת ודפקו עליה, לא הירפה הנאשם והוא פשוט חייב היה "לקנח" בעוד שתי מכות אגרופ, בראשה, לאחר שהיא אמרה לו "הכל נגמר".

14. נזכיר, כי אין המדובר באפיזודה חד פעמית, שכן שלושה חודשים קודם לאירוע מושא האישום הראשון, כבר התנהג הנאשם באלימות כלפי המתלוננת, כאשר הכה אותה במכת אגרופ לפניה.

15. אין חולק כי למתלוננת נגרם נזק פיזי ונפשי כתוצאה ממעשיו של הנאשם. הנזק הפיזי תועד בתמונות, ובמסמכים רפואיים.

התביעה הגישה, כאמור, תמונות של המתלוננת (תע/1) שצולמו ביום 10.3.2021 בשעה 16:00, מספר שעות לאחר האירוע מושא כתב האישום.

² בל יטעה הקורא: המרכאות הכפולות נועדו להבהיר כמובן, כי גם בהינתן "פרובוקציה" – אין כל הצדקה להפעלת אלימות כלפי בת זוג; אולם, כאשר המכות נחתות על ראשה של אשה ללא כל "טריגר" או אזהרה – חמורה האלימות, שבעתיים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 35466-03-21 מדינת ישראל נ' שטיינברג(עציר)

המתלוננת נראית בתמונות חבולה בפניה, כתמים של שטפי דם מתחת לעיניה, אפה חבול, נפוח ואדום; נראית גם אדמומיות בתוך עיניה השמאלית, ופצעים ונפיחות בשפתה התחתונה. התמונות הצביעו גם על חבלות בידה של המתלוננת (נפיחות).

16. המסמכים הרפואיים (תע/2) העלו כי המתלוננת הגיעה לבית החולים בסמוך לאחר האירוע מושא כתב האישום; מסמכי השחרור והבדיקה מבית החולים העלו תיעוד לחבלות שונות שנגרמו למתלוננת, אשר תוארו בכתב האישום, ומפורטים לעיל; בין היתר, נכתב שם: "חבלות מרובות בפנים ובראש"; "המטומות תת עוריות שטחיות בלחי שמאל, במצח..."; "מבנה גרמי ללא עדות לשברים. סטייה קשה של מחיצת האף ימינה".

גם הדוח הרפואי של צוות מגן דוד אדום אשר פינה את המתלוננת מביתה לאחר האירוע מושא כתב האישום, תיאר את מצבה הרפואי: "סימני חבלה רבים, ללא דימום מסיבי נראה לעין. ללא קושי בהליכה... ללא חיוורון והזעה, ללא מצוקה נשימתית הנראית לעין... חבלה בגפיים, חבלת פנים, חבלה קלה, חבלת בטן, חבלת חזה". ובמסמך נוסף ממגן דוד אדום: "... חבלות מדממות בפנים בנוסף במישוש בטן קשה...".

17. ההגנה טענה כי החבלות הפיזיות שנגרמו לילנה אינן מן החמורות; גם אם נקבל את הטענה (ואיני בטוח כי תמונותיה של ילנה החבולה מאפשרות הגעה למסקנה כזאת), הרי שרק עיוור לא יראה כי הפגיעה הנפשית אינה משנית או פחותה כאן.

בית המשפט העליון בעניין פלוני קבע, בין היתר, כי **"...פצעים נפשיים נוטים להגליד באיטיות, בניגוד לעיתים – לפצעים גופניים, ויש שאינם מגלידים לעולם. הנזק הנפשי, אם כן, עשוי להיות חמור ועוצמתי ואין כל מקום להקל בעונשו של מי שבמעשיו גרם אך (או בעיקר) לנזק כזה"**.

מסכת ההתעללות של הנאשם בילנה, משך כמעט שעותיים באישון לילה, שכללה, כאמור, איומים קשים על חייה ("מפה את לא תצאי חיה"; "אני אחתוך אותך לחלקים"), תקיפה אלימה ואכזרית (באמצעות מקל, אגרופים, בעיטות, והטחת ראשה ברצפה), והשפלות ("כלבה", "זבל", "תנקי") – מובילה למסקנה כי לא יכול להיות חולק שנגרם לה גם נזק נפשי כתוצאה מכך.

18. המתלוננת העידה, בדבריה לעונש, כי האירוע מושא כתב האישום "זו דרמה ענקית של חיי, והיא איתי עד עצם היום הזה"; עוד הוסיפה המתלוננת כי היא "מפחדת עד עכשיו כי גם היו איומים...".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 35466-03-21 מדינת ישראל נ' שטיינברג(עציר)

אני מאמין לילנה.

אני מאמין לילנה, לאשה אצילת הנפש הזאת (ודוק: חרף המסכת אותה עברה - היא לא ביקשה להחמיר עם הנאשם, לעת עונש), שהתבטאה בלאקוניות ובלשון המעטה, כי הלילה הזה צילק אותה, ייחרת בזכרונה, עד ליומה האחרון, על כל המשמעויות וההשלכות שיש לטראומה כזאת על נפשו של אדם.

19. על פי הדין שומה על בית המשפט לבחון גם את שאלת הנזק שצפוי היה להיגרם כתוצאה מהאלימות של הנאשם כלפי המתלוננת, ולא רק את זה שאירע בפועל; נזק זה עומד לפחות ברמה הבינונית. אופן תקיפתה של ילנה, לרבות הכאתה באמצעות מקל עד שבירתו בכל חלקי גופה – יכולה היתה לגרום לה חבלות קשות הרבה יותר מאלו שסבלה מהן (ראו על כך, לדוגמא, בפסיקת בתי המשפט, להלן). גם הטחת ראשה של המתלוננת ברצפה, ומכות אגרופ רבות אל פניה וראשה, גם לאחר שהיתה כבר פצועה וחבולה – עלולים היו להוביל לנזק גופני ממשי וחמור.

20. אשר למדיניות הענישה הנהוגה: בקביעת מתחם העונש ההולם הבאתי בחשבון, כמצוות החוק, את מדיניות הענישה הנהוגה, אולם ידעתי כי מדיניות זו היא אך חלק משיקולי הענישה, ואין להידרש ל"נוסחה מתמטית" או ל"משוואה" בקביעת מתחם העונש ההולם, וברי כי כל מקרה יוכרע על פי נסיבותיו.

להמחשת הדברים, ראו את קביעת בית המשפט העליון במסגרת ע"פ 2163/05 **אלייב נ' מדינת ישראל** (12.12.2005), שם קבע כבוד השופט (כתוארו אז) רובינשטיין, כך:

"אין לחדד, כי קשת הענישה רחבה היא, וכמעט אין לך תחום שלא תמצא בו עונשים חמורים יותר וקלים יותר, על פי הזמן והמקום. השאיפה לאחידות הענישה היא עקרונית, אך אינה יכולה להיות מושגת כענין מתמטי במציאות האנושית; אך הרוח הנושבת מפסק הדין קמא היא נכונה, בכל הכבוד ואנו מבקשים לחזקה".

אשר לעבירות אלימות במשפחה ראו למשל את קביעת בית המשפט המחוזי במסגרת ע"פ (ב"ש) 52057-10-21 **מדינת ישראל נ' פלוני** (8.12.2021)³:

"הערכים המוגנים ע"י העבירות אותן ביצע המשיב, כבוד האדם, שלמות גופו, האוטונומיה על הגוף, והזכות לביטחון אישי בכלל, ובמסגרת המשפחתית בפרט, מחייבים כי פגיעה בהם באופן שבוצע ע"י המשיב, תביא למענה עונשי מחמיר אשר יבטא הן את חשיבות הערכים המוגנים ואת החומרה של נסיבות הפגיעה בהם.

³ להשלמת התמונה יצוין כי בקשת רשות ערעור מאת ההגנה נדחתה על ידי בית המשפט העליון (רע"פ 8755/21 **פלוני נ' מדינת ישראל** (23.12.2021).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 35466-03-21 מדינת ישראל נ'
שטיינברג(עציר)

על מתחם העונש ההולם לבטא חומרה זו, והקביעה אינה מבוצעת באופן טכני אל מול מתחמים שנקבעו במקרים אחרים, אלא תוך הבאת מכלול הנסיבות בכל מקרה ומקרה".

ראו לענין זה גם את רע"פ 7887/20 עאבדין נ' מדינת ישראל (10.1.2021) – להלן.

21. הצדדים הגישו פסיקה על מנת לתמוך בעתירתם העונשית, אך באותה נשימה ביקשו מבית המשפט לאבחן אותה, כך שתתאים למקרה כאן; באופן אירוני, התביעה הגישה דווקא פסקי דין שהיו חמורים פחות מעניינו של הנאשם כאן, לשיטתה, ואילו ההגנה החרתה החזיקה אחר התביעה, ובהתאמה הגישה לעיון בית המשפט פסקי דין שגילמו חומרה יתרה, לטעמה, מהמקרה דנא.

ראיתי, איפוא, להתייחס אל פסקי הדין הבאים.

22. רע"פ 8755/21 פלוני נ' מדינת ישראל (23.12.2021): בית המשפט העליון דחה בקשת רשות לערער על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, אשר קיבל ערעור המדינה ביחס לגור הדין של המבקש.

המבקש הורשע בכך שתקף את המתלוננת, אשתו, ובעט בה בידה בחוזקה. במקרה אחר "תקף אותה והחל להכותה באמצעות ידיו על ראשה ועל ידה. לאחר שהמתלוננת נכנסה לבית הוריה המשיך המבקש להכותה באמצעות ידיו בכל חלקי גופה"; ובהמשך: "כאשר נכנסו אל הבית, תקף המבקש את המתלוננת והחל להכותה באמצעות ידיו, בעט בה, הכה אותה באמצעות מקל של מטאטא, הפילה אל הרצפה ובעט בה בידה בחוזקה בעודה שרועה על הרצפה. כתוצאה מהמעשים האמורים נגרמו למתלוננת חבלות של ממש בדמות שבר רדיוס דיסטאלי תוך וחוץ מפרקי, אשר שוחזר וגובס בבית החולים, וכן נגרמו לה סימנים אדומים ברגליה ובגבה".

בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 6 חודשי מאסר בפועל, ועד 24 חודשי מאסר בפועל, והחליט לחרוג לקולא מהמתחם שקבע, נוכח שיקולי שיקום.

בית המשפט המחוזי קיבל ערעור המדינה והעמיד את מתחם העונש ההולם על 12 ועד 22 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי קבע כי הרף התחתון הוא "מקל": "... גם הרף התחתון של מתחם העונש ההולם לו עתרו ב"כ המערערות, הינו מקל, אך אינני מוצא מקום לקביעה של מתחם מעבר לזה לו עתרה המערערות, הגם שלבית המשפט שיקול הדעת והאפשרות לעשות זאת, אולם, יש לשמור זאת למקרים חריגים".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 35466-03-21 מדינת ישראל נ' שטיינברג(עציר)

בית המשפט המחוזי הטיל על הנאשם 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בשים לב לכלל שאין זה מדרכה של ערכאת הערעור למצות את הדין.

בית המשפט העליון דחה, כאמור, את בקשת הרשות לערער על פסק דינו של בית המשפט המחוזי.

23. רע"פ 7887/20 עאבדין נ' מדינת ישראל (10.1.2021): בית המשפט העליון דחה בקשת רשות ערעור מאת ההגנה נגד פסק דינו של בית המשפט המחוזי, שקיבל את ערעור המדינה נגד גזר דינו של בית משפט השלום.

הנאשם הורשע **בשלוש עבירות** של תקיפה סתם של בת זוג, תקיפה חבלנית של בת זוג, ואיומים. על פי העובדות בהן הורשע הנאשם, בין היתר, הוא צבט את בת זוגו, המתלוננת, בעת שישנה, "הכניס ידו לחזה ולחץ עליו בחוזקה, הכה אותה בגבה ושרט את ידיה"; בהמשך, הוא אחז בה, השליך אותה על הרצפה, הכה אותה בסטירות לפניה ובעט עם רגלו ברגליה. בהמשך, איים הנאשם על המתלוננת כי יהרוג אותה, השליך אותה לעבר ספה בחדר, הכה אותה בסטירות לפניה, בעט ברגלה, נשך אותה בידה, וכשניסתה להימלט, משך אותה בכוח והשליך אותה על הספה, הכה בפניה ובעט ברגלה; המתלוננת הצליחה לברוח לחדר השירותים, והנאשם דפק בחוזקה על הדלת ואיים כי אם לא תפתח את הדלת יהרוג אותה ואת בתם התינוקת; בהמשך, הנאשם לקח את התינוקת מידיה של המתלוננת, והשליך אותה על המיטה; כשהיא נגשה להרימה, תפס אותה, השליך אותה על הרצפה, בעט ברגליה וסטר בפניה. בגין התקיפות נגרמו למתלוננות חבלות. כשבועיים לפני כן, צבט הנאשם את המתלוננת, תפס בשערות ראשה, אמר לה שיגזור אותו, ואז תלש שערות מראשה. כשלושה חודשים לפני כן, שבר הנאשם למתלוננת כלי איפור וארון זכוכית; באירוע אחר, שקדם לכך, סטר לה.

בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 6 חודשי מאסר שניתן לרצותם בדרך של עבודות שירות, ועד 18 חודשי מאסר, והשית על הנאשם 11 חודשי מאסר בפועל.

בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה נגד גזר הדין, וקבע, בין היתר, כי "... מתחם העונש שבית המשפט השלום קבע, בנסיבות העבירות בהן הורשע המשיב, אינו משקף את המתחם ההולם בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו, ובמידת הפגיעה בהם. בית המשפט עמד על חשיבותם של הערכים שנפגעו ועל עוצמת הפגיעה בהם בנסיבות העניין. דומה כי מתחם הענישה נקבע על ידי בית המשפט קמא תוך מתן משקל רב למידת הענישה הנוהגת, על פי הפסיקה שאוזכרה בפסק הדין, ומשקל נמוך מידי ליתר השיקולים הקבועים בדין".

בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם הענישה נע בין 12 חודשי מאסר ועד 36 חודשי מאסר. בית

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 35466-03-21 מדינת ישראל נ' שטיינברג(עציר)

המשפט המחוזי השית על הנאשם 20 חודשי מאסר בפועל, בין היתר בשים לב לכך שערכאת הערעור אינה ממצה את מלא חומרת הדין עם הנאשם.

בית המשפט העליון דחה, כאמור, את בקשת רשות הערעור נגד פסק הדין של בית המשפט המחוזי, תוך שהוא מאשר את קביעת בית המשפט המחוזי לפיה המתחם שנקבע בבית המשפט השלום אינו משקף מתן משקל ראוי לעקרון ההלימה ומידת הפגיעה בערכים המוגנים; כך קבע, בין היתר, בית המשפט העליון:

"בדין פסק בית המשפט המחוזי כי בית משפט השלום שגה כשקבע מתחם ענישה מקל שאינו משקף מתן משקל ראוי לעקרון ההלימה ולמידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים. יפים לעניין זה הדברים הבאים:

'קשה להלום כי בישראל של המאה העשרים ואחת, עדיין רווחת התופעה של אלימות במשפחה, ובמיוחד אלימות נגד בת זוג, משל הייתה רכוש וקניינו של הבעל. כל זאת, תוך ניצול פערי כוחות פיזיים, לעתים תוך ניצול תלות כלכלית ורגשית של בת הזוג, ותוך ניצול העובדה שהדברים מתרחשים בין כתלי הבית כשהם סמויים מן העין. **התופעה מעוררת שאט נפש וסלידה, והענישה בעבירות אלה צריכה לשקף את המימד המחמיר של עבירות אלימות במשפחה, תוך הכרה בעוול ובנזק הנפשי או הפיזי שנגרם לבת הזוג ובפגיעה בכבודה.**' (ע"פ 669/12 עמיאל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (19.4.2012)).

....

בנוסף, וכפי שציין בית המשפט קמא, **הענישה הנוהגת היא שיקול אחד מבין שיקולי הענישה בקביעת מתחם העונש ההולם, שקביעתו משמיעה קביעה ערכית** (כעולה מהוראת סעיף 40 לחוק) (ע"פ 3698/20 מחאמיד נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 11 (2.11.2020); ע"פ 322/16 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 5 (9.10.2016)).

24. עפ"י (מרכז) 10457-05-21 **פלוני נ' מדינת ישראל** (7.11.2021): בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של הנאשם נגד גזר הדין שהושת עליו בבית משפט השלום. הנאשם הורשע בכך שבשעות הבוקר, בדירתו ובדירת המתלוננת, בת זוגו, הוא חבט בה במכות אגרופ ותקף אותה ברצף של מעשי אלימות לסירוגין, עד 18:00, שכללו מכות אגרופ בפניה וברגלה, תקיפה במקל בכל חלקי גופה, עד שהמקל נשבר, והשלכת חפצים ושבירתם. הנאשם נרדם למשך כשעתיים, מאחר ושתה לשוכרה, וכשהתעורר שב לבצע מעשי אלימות כלפי המתלוננת, שכללו סטירה ותקיפה חוזרת במקל השבור; הוא איים שישרוף את דירת המתלוננת וכשעזב אותה נעלה המתלוננת את עצמה בתוכה. במסגרת אישום נוסף הורשע הנאשם בכך שהיכה את המתלוננת באגרופים בפניה, וגרם לה לסימנים כחולים ונפיחות בעינה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 35466-03-21 מדינת ישראל נ' שטיינברג(עציר)

בית משפט השלום קבע כי מתחם הענישה ביחס לאישום השני נע בין מספר חודשי מאסר בפועל עד שנת מאסר בפועל ואילו ביחס למתואר באישום הראשון בין 12 חודשי מאסר בפועל ל – 48 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם הושתו בסופו של יום 42 חודשי מאסר בפועל.

בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של הנאשם, שנסב גם ביחס למצבו הנפשי בעת ביצוע העבירות, וקבע כי "...מתחמי הענישה שנקבעו ע"י בית משפט קמא, אותם אנו מאמצים, נכונים..."

25. ע"פ (מרכז) 67470-02-20 מדינת ישראל נ' אבו עגאג (23.3.2020): בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה נגד גזר הדין בעניינו של הנאשם. הנאשם הורשע, בין היתר, בכך שתקף את אשתו: סטר לה מספר פעמים והיכה אותה בגבה ובכתפה. "בנוסף היכה אותה המשיב במוט של מטאטא בגבה ובכתפיה עד שברחה לבית סמוך". כתוצאה מהמעשים נגרמו לה חבלות ממשיות. המשיב הורשע גם באיומים כלפי המתלוננת, ובתקיפה חבלנית נוספת במועד אחר (אירוע שני), בכך שתפס את לסתה בחוזקה.

בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם ביחס לאירוע הראשון נע בין 7 חודשי מאסר פועל ל- 14 חודשי מאסר, והשית על הנאשם 10 חודשי מאסר בפועל בהתאם לנסיבותיו האישיות.

בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה, וקבע כי "עבירות אלימות במשפחה נתפסות בעניינו כעבירות שחומרתן רבה וגדולה במיוחד, בעיקר כשמדובר בנשים או ילדים שכן מדובר בקורבנות שהגנתם לא זו בלבד שקשה להם יותר ומצומצמת יחסית, אלא שחשיפתם כלפי מצבע העבירה גדולה מהרגיל תוך שקיימת לא פעם תלות שאינה מאפשרת התגוננות נאותה. בנסיבות אלה מקובלת עלינו טענת המערערת כי יש להרתיע עבריינים בתחום זה בענישה מחמירה ובמסרים ברורים לפיהם לא תיהיה סובלנות לפתרון מחלוקות וסכסוכים בדרך אלימות וכי החברה לא תסבול כל מעשה מסוג זה תהא הסיבה לו אשר תהא".

בסופו של יום השית בית המשפט המחוזי על המשיב 16 חודשי מאסר בפועל.

26. ע"פ (ב"ש) 52594-01-16 וקנין נ' מדינת ישראל (2.6.2016): בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו הנאשם נגד גזר הדין שניתן בעניינו על ידי בית משפט השלום.

הנאשם הורשע בכך שאיים על המתלוננת, בת זוגו, ובמעמד זה תקף אותה בכך שבעט בה ברגליה וסטר לה, "ובהמשך נטל מוט ברזל ובעוד המתלוננת בורחת לאחד מחדרי הבית, תקפה בכך שהיכה אותה עם מוט הברזל בכל חלקי גופה". במקרה אחר הנאשם סטר למתלוננת, ובמקרה נוסף שבר רכוש ואיים עליה. במקרה אחר איים עליה, ו"הפך את ארונות הבגדים על

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 35466-03-21 מדינת ישראל נ' שטיינברג(עציר)

הרצפה". במקרה נוסף, איים הנאשם על המתלוננת "כי ירצח אותה, ותקף אותה בכך שאחז בשערותיה, גרר על הרצפה, היכה באגרופ בפניה ובעט בראשה, לקח את מפתחות הרכב ופצע את המתלוננת בכך שדקרה באמצעותם בראשה, ברגליה ובידיה, בנוכחות הילדים, וכתוצאה מכך נגרמו למתלוננת פציעות בדמות דימומים וצלקות מעל לשוקיה". במקרה קודם, סטר הנאשם למתלוננת, נטל סכין מטבח ואיים עליה בפגיעה, בכך שהצמיד את הסכין לצווארה ואמר לה שהוא מסוגל להכל, ובאותו מעמד, כשהסכין מוצמדת לצווארה של המתלוננת, חנק אותה באמצעות ידו השנייה, בהמשך אחז בשערותיה וגרר אותה. במקרה קודם אחר, "משהיתה המתלוננת בחודש השמיני להריונה, סטר לה המערער בפניה ובגופה, בעט בה בבטנה, ונתן לה מכת אגרופ בפניה".

יש לציין כי הפער בין האירועים המתוארים לעיל היה לעיתים פער של שנים.

בית משפט השלום קבע כי אשר לאיומים על המתלוננת "והתקיפה באמצעות מוט" מתחם העונש ההולם נע בין שנת מאסר בפועל, לבין שנתיים מאסר בפועל. בגין "הפרשה כולה" נקבע מתחם ענישה שנע בין 15 חודשי מאסר בפועל, ועד שנתיים וחצי של מאסר. בית משפט השלום השית על הנאשם 15 חודשי מאסר בפועל, בהתאם לנסיבות שם.

בית המשפט המחוזי דחה, כאמור, את ערעורו של הנאשם, וקבע כי אלימותו של הנאשם "מחייבת מענה עונשי ראוי"; בית המשפט הוסיף וקבע: "הענישה לא רק שאינה מחמירה ביחס אליהן (נסיבות ביצוע העבירות, ש.ב.), אלא שיש לומר כי היא מקלה ונמצאת ברף הנמוך הראוי למענה עונשי לאלימות המערער כלפי המתלוננת".

27. לאור האמור לעיל, בנסיבות המקרה דנא, אשר פורטו לעיל, נוכח הפגיעה הגבוהה בערכים המוגנים, יחסית לעבירות ממין זה, נוכח החזרתיות, אורך התקיפה העיקרית, אכזריותה, וכמובן גם לאור מדיניות הענישה הנהוגה, אני קובע כי מתחם העונש ההולם, ביחס לכל העבירות מושא כתב האישום, נע בין 24 חודשי מאסר בפועל, ועד 48 חודשי מאסר בפועל.

העונש המתאים לנאשם

28. הנאשם הוא גבר בן 47, נעדר עבר פלילי, והוא עלה לישראל בשנת 2002.

29. נכון הוא שהנאשם לא קם והתנצל בפני ילנה על מעשיו, לא הביע חרטה ממשית עליהם; עם זאת, כן ניתן לומר לזכותו, בהחלט, כי הוא בחר שלא לנהל הוכחות, שלא להוסיף על סבלה של ילנה, וחרף דבריו במילתו האחרונה, הוא לקח גם לקח אחריות על מעשיו, הלכה למעשה.

יובהר, כי לולא עשה כן הנאשם, לא היה זוכה להתמקם ברף התחתון של מתחם הענישה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 35466-03-21 מדינת ישראל נ'
שטיינברג(עציר)

30. אף ראיתי לנגד עיני, בקביעת מיקום עונשו של הנאשם, את דברי ההגנה אשר לנסיבות חייו הקשות, ילדותו המורכבת, וחרף זאת - את השתלבותו באופן נורמטיבי בחברה (עד לאירועים מושא כתב האישום), על דרך שירות מלא בצה"ל, ועבודה מסודרת ורציפה לאורך שנים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 35466-03-21 מדינת ישראל נ'
שטיינברג(עציר)

31. אשר על כן, נוכח כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. מאסר למשך 24 חודשים, בניכוי ימי מעצרו.
- ב. מאסר למשך 6 חודשים, אולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור עבירות של אלימות נגד הזולת תוך 36 חודשים מיום שחרורו.
- ג. מאסר למשך 3 חודשים, אולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור עבירות של איומים נגד הזולת תוך 36 חודשים מיום שחרורו.
- ד. פיצוי למתלוננת בסך 12,000 ₪ אשר ישולם תוך 90 יום מהיום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב תוך 45 ימים.

ניתן היום, י' שבט תשפ"ב, 12 ינואר 2022, במעמד הצדדים.

שמאי בקר, שופט